

Безъ огънь — пожаръ.

Слѣдъ черковний отпускъ въ свѣта Недѣля излѣзохме на расходка и по гости. Върнахъме се дори за обѣдъ и, като отворихме вратата да си влѣземъ въ кѣщи, що да видимъ? . . . и салонътъ, и стаитѣ бѣхъ пълни съдимъ. — Пожаръ! пожаръ! — завикахме ний и се спуснахъме изъ стаитѣ да видимъ кѣдѣ е огъня.

— Огъня незаровенъ сте оставили, — извикатато.

— Неприятель ни е запалилъ! — Каза мама.

Но слѣдъ малко ний се увѣрихъме, че нито неприятель ни е запалилъ, нито пъкъ огъня незаровенъ сме оставили. Горѣше потонътъ въ приемната ни (гостната) стая, но огъня бѣше още съвсѣмъ слабъ, та само съ петъ кофи вода го загасихъме. Запалванието станѣло отъ едно шише пълно съ вода, което сме забравили на прозореца. И, ако се бѣхъме забавили още нѣколко часа, щѣше да изгори, може би не само нашата кѣща, но и цѣла махала.

Слѣдъ изгасванието на пожара и като се поуспокоихъме, тато взе шишето и ни показва какъ се е добилъ огъня. Всички видѣхъме и се увѣрихъме въ истинността, че като огрѣло слънцето въ прозореца, огрѣло и шишето. Като прѣминава слънчевата свѣтлина прѣзъ валчесто шише пълно съ вода, на другата страна, свѣтлината се събира въ една свѣтла и горѣща точка, която се казва *Фокусъ* (огнище). Фокуса може да запали праханъ, книга, платно и дори дървени прѣдмети. Отъ фокуса на пълното съ вода стѣкло се запалила нашата кѣща.